

Arrest

nr. 237 443 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer/Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.08.2018 werd ingediend door :

H., H. (R.R. X)

Ook gekend als: U., A. R.

Geboren te Armavir celo ageshat op X

B., N. (R.R. X)

Ook gekend als: B., N. A.

Geboren op X

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2007 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.07.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België met uitzondering van de periode van 08.11.2012 tot en met 27.12.2016 en van 23.12.2015 tot en met 27.12.2016 waarin zij in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van een aanvraag 9ter.

De duur van de asielpcedure – namelijk één jaar en bijna vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 07.07.2006 in België aankwamen. Na het afsluiten van hun asielaanvraag dienden zij nog verschillende aanvragen 9ter in. De eerste aanvraag 9ter (op basis van de medische problematiek van mijnheer) ingediend op 11.03.2008 werd afgesloten op 21.06.2011 met een ongegronde beslissing. Op 08.11.2012 dienden zij elk afzonderlijk een aanvraag 9ter in. De aanvraag van mijnheer werd onontvankelijk afgesloten op 07.03.2013 en de aanvraag van mevrouw werd ongegrond afgesloten op 27.12.2016. Op 07.05.2013 dienden zij een aanvraag 9bis in, die negatief werd afgesloten op 07.08.2013.

Een tweede aanvraag 9bis, ingediend op 19.03.2014, werd negatief afgesloten op 07.08.2014. Hun laatste procedure, een aanvraag 9ter (op basis van de medische problematiek van mevrouw) ingediend op 23.12.2015 werd ongegrond afgesloten op 27.12.2016 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 25.01.2017.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij door hun lang verblijf geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 36 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dan hun beide volwassen kinderen in Armenië wonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de zus en broer van mevrouw de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij al sinds 2006 in België zouden wonen, dat zij geen banden meer zouden hebben met hun thuisland en dat omdat zij verschillende familieleden in België hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen twee meerderjarige kinderen hebben, H. R. (°31.03.1987) en H. S. (°20.12.1985) die in Armenië verblijven. Hun zoon werd door onze diensten gerepatriëerd naar Armenië op 24.01.2019 terwijl hun dochter steeds in Armenië gebleven is. Betrokkenen hebben aldus nog banden met Armenië daar hun kinderen daar verblijven. Mevrouw heeft inderdaad familieleden in België, met name één broer en één zus, die beiden de Belgische nationaliteit hebben. Echter, betrokkene woont niet samen met haar familieleden, er is dus geen sprake van een gezinseenheid. Meer nog haar broer woont reeds sinds 2003 in België en haar zus reeds sinds 1999 terwijl betrokkene zelf pas sinds 2006 in België verblijft. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar broer en zus. Bovendien valt de relatie tussen meerderjarige broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts één verklaring voor van hun buurvrouw. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Mevrouw beroept zich op haar medische toestand als buitengewone omstandigheid. Zij haalt aan dat zij ziek is en hier al jaren behandeld wordt en tal van medicamenten zou nemen. Zij kan niet vliegen omwille van claustrofobie en paniekaanvallen. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest d.d. 21.12.2018 van Dr. Hershko en een schrijven van dr. Hershko d.d. 02.08.2018. Echter, we merken op dat de medische problematiek van betrokkene reeds herhaaldelijk onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden omdat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat reizen afgeraden wordt, er blijkt wel uit dat betrokkene vlieg angst heeft maar niet dat reizen onmogelijk of afgeraden wordt. Bovendien merken we op dat er andere manieren zijn om te reizen dan met het vliegtuig. Zij haalt aan dat een verwijdering uit haar gewone habitat en de stress die daarmee gepaard zou zijn nefast zouden zijn voor haar gezondheid. Dit blijkt echter niet uit de voorgelegde attesten. Het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door het nodige bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat de moeder van mevrouw in België overleden is en begraven en dat mevrouw het graf regelmatig zou bezoeken. Echter, het argument dat haar moeder in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien ze steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van haar moeder periodiek te komen bezoeken. Betrokkene haalt aan dat het gemis van haar overleden moeder haar teveel zou worden. Echter, haar moeder is overleden in 2009. We mogen dan ook aannemen dat betrokkene na tien jaar een plaats heeft kunnen geven aan dit verlies en het daarmee gepaarde verdriet. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt niet dat er sprake is van pathologische rouw. Dit houdt in dat het om een normaal rouwproces gaat waarin we toch mogen veronderstellen dat dit na tien jaar niet meer leidt tot onherstelbare schade. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland, maar dat zij daar bij niemand terecht zouden kunnen en dat zij er geen inkomen hebben. Echter, betrokkenen leggen hiervan geen bewijzen voor. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij in Moskou bij niemand terecht kunnen en er niet over inkomsten beschikken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader nogmaals op de claustrofobie van mevrouw en op het feit dat zij niet in een vliegtuig durft. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt wordt in het voorgelegde medisch attest niet vermeldt dat reizen afgeraden wordt en bovendien bestaan er verschillende transportmogelijkheden buiten het vliegtuig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij de kosten van een reis naar Moskou en overnachtingen aldaar niet kunnen dragen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien maken betrokkenen het niet aannemelijk dat zij niet kunnen rekenen op de hulp van hun familieleden in Armenië (met name hun beide kinderen) of hun familieleden in België (de broer en zus van mevrouw). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij bij een terugkeer hun kansen op tewerkstelling zullen verliezen evenals hun professionele relaties. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29.10.2007 waarin gesteld zou worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening hield met de volledige verblijfsduur en integratie van de betrokkene. Met deze rechtspraak zou de RVV aangeven dat bij een beslissing over een verblijfsmachtiging rekening gehouden moet worden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf en de mate van integratie. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2006 in België zouden verblijven, dat zij dus al ruim twaalf jaar in België zouden verblijven waarvan vijf jaar legaal, dat mijnheer hier werk zou hebben en in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat mevrouw ook zou willen werken maar dat dit moeilijker ligt door haar medische problematiek, dat zij allebei talrijke cursussen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij zeer veel inspanningen geleverd zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer een diploma tractorbestuurder en machinebediende heeft die erkend werden in België, dat hij aan de slag zou kunnen in de bouw, dat hij op vele manieren ingezet zou kunnen worden ook in knelpuntberoepen, dat mijnheer het gelijkwaardigheidsattest van zijn in Armenië behaalde diploma's voorlegt evenals een werkbeploofte, een attest van de VDAB, verschillende resultatenfiches van Nederlandse taallessen, een certificaat van een beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een certificaat sociale redzaamheid en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, mevrouw legt twee resultatenfiches Nederlandse taallessen voor, evenals twee deelcertificaten Nederlands en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) wordt het gevel gegeven het grondgebied van België te verlaten (...) binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”*

en

“(...) wordt het gevel gegeven het grondgebied van België te verlaten (...) binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing (9bis) dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de aanvraag tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekers zijn het niet eens met de beslissing van de DVZ.

1.

De verwerende partij heeft niet onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke impact het langdurig verblijf (14 jaren ondertussen) van verzoekers in het Rijk tot gevolg heeft gehad, welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn en waardoor de aanvraag bij de Belgische Ambassade in het buitenland een buitengewone omstandigheid wordt.

De verwerende partij meldt dat de verzoekers een asielprocedure hebben doorlopen van 1 jaar en bijna 5 maanden, wat niet als onredelijk lang kan worden beschouwd (en wat de verzoekers niet betwisten).

Maar verder hebben de verzoekers ook nog wettig verblijf gehad in de periode van 11 maart 2008 tot en met 21 juni 2011 (nog eens 3 jaren), van 8 november 2012 tot en met 27 december 2016 (nog eens vier jaren) en van 23 december 2015 tot en met 27 december 2016 (nog een bijkomend jaar).

Met die bijkomende jaren van wettig verblijf wordt geen rekening gehouden. Er wordt niet gemotiveerd waarom het langdurig wettig verblijf van verzoekers niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid overeenkomstig artikel 9bis VV.

Verzoekers verwijzen naar RvV 30 januari 2013 waaruit blijkt dat een wettig verblijf van 12 jaar en een goede integratie een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

In casu is er een wettig verblijf van 7-tal jaren en een verregaande integratie.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis VW en de materiële motiveringsplicht door niet te motiveren waarom het langdurig wettig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

2.

Het argument van integratie en opgebouwd sociale en professionele leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

In hoofde van verzoeker is er sprake van sociale relaties. Ook professioneel kan hij onmiddellijk aan de slag. Hij legt tevens een diploma met gelijkwaardigheidsattest, belofte tot tewerkstelling enz. voor.

Gelet op deze mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat de verwerende partij de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid van artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar welke reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land.

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

3.

De bestreden beslissing is contradictorisch.

De verwerende partij stelt dat de kinderen van verzoekers in Armenië verblijven en stelt tevens dat de verzoekster hier een Belgische zus en broer heeft wonen.

Volgens de verwerende partij kan door de verzoekers artikel 8 EVRM niet worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid vermits hun kinderen in Armenië verblijven en dus hebben ze nog banden met Armenië. Tevens volgens de verwerende partij is de band met de Belgische broer en zus in België niet voldoende om zich te beroepen op het recht op gezinsleven. Als motivering wordt aangehaald; "er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen".

Maw in de bestreden beslissing haalt de verwerende partij artikel 8 EVRM aan om hun band met Armenië en in dit geval met hun meerderjarige kinderen in Armenië aan te tonen (in strijd met de hierboven geciteerde motivering) en tegelijkertijd wijst de verwerende partij de band van de verzoekster met haar Belgische broer en zus af met als argumentatie dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld.

De bestreden beslissing is contradictorisch en schendt de materiele motiveringsplicht.

4.

Volgens de verwerende partij kan artikel 8 EVRM, meer bepaald een schending van het privé-leven niet nuttig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid omdat er slechts één verklaring voorligt mbt hun sociaal leven en omdat de terugkeer om de aanvraag in Moskou in te dienen slechts een tijdelijke terugkeer betreft.

Verwerende partij is blijkbaar onzorgvuldig te werk gaan vermits verzoeker wel degelijk tal van documenten voorlegt om zijn sociaal/professioneel leven aan te tonen. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de inventaris bij de aanvraag 9bis VW:

:"2. Gelijkwaardigheidsattest van buitenlands diploma van 29 juli 1987 met vertaling van certificaat

3. Vertaling van beroepsdiploma uit Armenië

4. Belofte tot tewerkstelling

5. Beroepsopleiding: loopbaanoriëntatie voor anderstaligen

6. Attest VDAB, inschrijvingsbewijs van 29 mei 2007

7. Resultatenbladen Nederlands 2007, 2009, 2010, 2011-2012, 2012-2013 (a,f)

8. Deelcertificaten Nederlands en Sociale redzaamheid en maatschappelijke oriëntatie 2007, 2009, 2010 en 2011 (a, d)

14. Resultatenbladen Nederlands 2007, 2012-2013 (a,b)

15. Deelcertificaten Nederlands 2007 en 2011 (a,b)

16. Verklaring van buurvrouw' (a,b)"

Er werd meer dan een verklaring van buurvrouw voorgelegd.

Het sociaal/professioneel leven van verzoekers bestaat uit het volgen van Nederlandse lessen, verregaande professionele integratie dmv opleidingen en belofte tot tewerkstelling. Dit zijn allemaal

elementen die een terugkeer, zelfs een tijdelijk terugkeer naar Moskou zeer moeilijk, zoniet onmogelijk maken.

Hiermede werd geen rekening gehouden. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen en schendt de motiveringsverplichting.

5.

Volgens de bestreden beslissing kan de medische problematiek van de verzoekster niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Volgens de verwerende partij blijkt uit de medische attesten niet dat verzoekster niet kan reizen.

Verzoekster begrijpt dit niet. De medische attesten stellen dat verzoekster vlieg angst heeft. Vlieg angst betekent dat verzoekster angst heeft om te vliegen wat ons insziens het betrekkelijk moeilijk maakt om de aanvraag in Moskou in te dienen.

Volgens de verwerende partij zijn er ook andere manieren van reizen. Welnu, verzoekster heeft daarnaast ook claustrofobie en agorafobie, zoals blijkt uit de medische attesten. Tussen haakjes werd door de behandelende arts aangegeven: tram, bus, etc. Verzoekster heeft angst om te reizen, niet alleen met vliegtuig maar ook met bus, tram, auto etc.

Alhoewel de arts niet expliciet vermeldt dat verzoekster niet kan reizen, kan niet anders worden besloten dan dat het voor de verzoekster zeer moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar Moskou om daar de aanvraag in te dienen.

Volgens de verwerende partij is de verwijdering uit haar gewone habitat en de stress die daarmee gepaard gaat de persoonlijk mening van de betrokkene en kan dit element daarom niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook dit klopt niet. Algemeen gesteld is agorafobie de angst om een vertrouwde en veilige omgeving te verlaten. (<https://nl.wikipedia.org/wiki/Agorafobie>).

Als buitengewone omstandigheid werd door de verzoekster tevens aangehaald dat haar moeder in België is overleden en begraven en dat zij rust vindt in het bezoek aan haar graf. Volgens de verwerende partij blijkt uit de medische attesten geen pathologische rouw en kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. In de medische attesten wordt inderdaad geen pathologische rouw vermeld maar wel angstige depressie en gevaar op zelfdoding. Verzoekster is in behandeling voor deze problematiek.

Verwerende partij heeft ondoordachte conclusies getrokken en een verkeerde interpretatie gemaakt van de voorgelegde medische attesten. Haar ziekte en de behandeling ervan maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit.

De bestreden beslissing is onjuist, foutief en onvolledig gemotiveerd. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

6.

Volgens de verwerende partij volstaat de afwezigheid van een Belgische Ambassade in Armenië niet als buitengewone omstandigheid omdat andere Armeniërs dan de verzoekers met dezelfde problematiek worden geconfronteerd.

Het is geen motief dat dit voor andere Armeniërs geldt. Dit motief is niet terzake. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit "andere Armeniërs" maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekers, met name de verre reis, ziekte van de verzoekster, geen financiële middelen aldaar, onmogelijkheid om reis en overnachtingen te bekostigen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers".

Maar dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW. aantonen waarom het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in Moskou, voor de verzoekers is dat omdat:

"Terugkeren naar Moskou zou voor verzoeker niet haalbaar zijn aangezien dit een verre reis is.

Zij kunnen er bij niemand terecht, hebben er geen inkomen, in afwachting van de beslissing op de visumaanvraag. Bovendien kunnen verzoekers die kosten van een reis en overnachtingen niet dragen."

Verzoekers nemen aan dat niet 'andere Armeniërs' hetzelfde probleem hebben. Zij kunnen misschien wél financiële middelen hebben, geen medische problemen enz.

Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekers geen bewijzen voorleggen en dus de aangehaalde problemen (geen financiële middelen, geen inkomen, kosten van reis en overnachting kunnen niet worden gedragen) niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden is dit volledig in strijd met de gegevens van het dossier. Verzoekers zijn immers al jaren illegaal - met uitzondering van de jaren wettig verblijf - in ons land zonder de mogelijkheid om officieel te werken, geen arbeidskaart noch beroepskaart, bovendien is de verzoekster ziek.

Er is wel degelijk begin van bewijs.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.”

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de inhoud van het eerste middel blijkt dat het gericht is tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de bespreking van het eerste middel wordt hiernaar verwezen als ‘de bestreden beslissing’.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling *restrictief* moet worden geïnterpreteerd

De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de verwerende partij van oordeel was dat er geen sprake was van buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen stellen vooreerst dat de verwerende partij niet heeft onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke impact het langdurig verblijf (14 jaren ondertussen) in het Rijk tot gevolg heeft gehad, en welke bijzondere én aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn. Volgens de verzoekende partijen werd met die bijkomende jaren van wettig verblijf geen rekening gehouden. Er wordt volgens hen niet gemotiveerd waarom het langdurig wettig verblijf niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing nochtans expliciet over het lange verblijf van de verzoekende partijen in België, en gaat daarbij de periodes van 'legaal' verblijf, waarmee de verzoekende partijen doelen op de periodes dat zij in het bezit waren van een attest van immatriculatie, niet uit de weg:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2007 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.07.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België met uitzondering van de periode van 08.11.2012 tot en met 27.12.2016 en van 23.12.2015 tot en met 27.12.2016 waarin zij in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van een aanvraag 9ter.

De duur van de asielpprocedure – namelijk één jaar en bijna vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 07.07.2006 in België aankwamen. Na het afsluiten van hun asielaanvraag dienden zij nog verschillende aanvragen 9ter in. De eerste aanvraag 9ter (op basis van de medische problematiek van mijnheer) ingediend op 11.03.2008 werd afgesloten op 21.06.2011 met een ongegronde beslissing. Op 08.11.2012 dienden zij elk afzonderlijk een aanvraag 9ter in. De aanvraag van mijnheer werd onontvankelijk afgesloten op 07.03.2013 en de aanvraag van mevrouw werd ongegrond afgesloten op 27.12.2016. Op 07.05.2013 dienden zij een aanvraag 9bis in, die negatief werd afgesloten op 07.08.2013.

Een tweede aanvraag 9bis, ingediend op 19.03.2014, werd negatief afgesloten op 07.08.2014. Hun laatste procedure, een aanvraag 9ter (op basis van de medische problematiek van mevrouw) ingediend op 23.12.2015 werd ongegrond afgesloten op 27.12.2016 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 25.01.2017.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij door hun lang verblijf geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 36 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dan hun beide volwassen kinderen in Armenië wonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk uitgebreid motiveerde omtrent het lange verblijf van de verzoekende partijen in België. In dat opzicht mist het argument van de verzoekende partijen feitelijke grondslag. De verwerende partij onderzoekt de verschillende periodes van verblijf in het land (zowel de periodes van illegaal verblijf, als wettig verblijf) en bekijkt of deze periodes een beletsel vormen om op heden een aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Ze herhalen dat ze al 12 jaar in België verblijven en dat ze goed geïntegreerd zijn en stellen zonder enige verdere uitleg dat dit een bijzondere omstandigheid uitmaakt. Gezien de loutere bewering, zonder enige toelichting, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen niet aantonen dat hun verblijf en integratie een beletsel vormt om een aanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst. Dit zijn eerder elementen die betrekking kunnen hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar hun privé- en gezinsleven in België. Zij stellen dat het duidelijk is dat de verwerende partij de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid van artikel 8 van het EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar welke reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, of het economisch welzijn van het land. Deze belangenafweging is volgens de verzoekende partijen nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt volgens de verzoekende partijen daarom artikel 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu werden de verzoekende partijen nooit gemachtigd tot verblijf en gaat het dus om een eerste toelating en is er geen inmenging. Er moet dan ook geen toets aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gebeuren, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden. Er moet wel een belangenafweging gebeuren.

De bestreden beslissing bevat een zeer uitgebreide motivering over het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen in België, namelijk:

"Het feit dat de zus en broer van mevrouw de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij al sinds 2006 in België zouden wonen, dat zij geen banden meer zouden hebben met hun thuisland en dat omdat zij verschillende familieleden in België hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen twee meerderjarige kinderen hebben, H. R. (°31.03.1987) en H. S. (°20.12.1985) die in Armenië verblijven. Hun zoon werd door onze diensten gerepatrieerd naar Armenië op 24.01.2019 terwijl hun dochter steeds in Armenië gebleven is. Betrokkenen hebben aldus nog banden met Armenië daar hun kinderen daar verblijven. Mevrouw heeft inderdaad familieleden in België, met name één broer en één zus, die beiden de Belgische nationaliteit hebben. Echter, betrokkene woont niet samen met haar familieleden, er is dus geen sprake van een gezinseenheid. Meer nog haar broer woont reeds sinds 2003 in België en haar zus reeds sinds 1999 terwijl betrokkene zelf pas sinds 2006 in België verblijft. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar broer en zus. Bovendien valt de relatie tussen meerderjarige broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke

bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts één verklaring voor van hun buurvrouw. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat er in het kader van artikel 8 van het EVRM een belangenafweging moet gebeuren. Zij gaat verder ook over tot een dergelijke belangenafweging en dit in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden. De verwerende partij motiveert immers, naast een heleboel andere motieven, in essentie dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Uit dit motief blijkt verder ook dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. Aangezien dit kernmotief over artikel 8 van het EVRM overeind blijft, maken de overige motieven die betrekking hebben op deze bepaling overtuigende motieven uit, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat de verzoekende partijen een reeks stukken zouden hebben voorgebracht om hun privéleven in België aannemelijk te maken, en volgens hen de verwerende partij hiermee geen rekening zou gehouden hebben, doet niets af aan dit kernmotief over artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen gaan er aan voorbij dat het aan hen is om aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren om hun aanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst. Door louter te stellen dat er in hun hoofde sprake is van sociale relaties, een belofte van tewerkstelling, ... tonen zij niet aan dat zij niet voor een tijdelijke periode terug kunnen naar hun land van herkomst. De buitengewone omstandigheden hebben enkel betrekking op de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Opnieuw lijken de verzoekende partijen de ontvankelijkheid van de aanvraag te verwarren met de gegrondheid van de aanvraag. De talloze documenten die zij hebben neergelegd kunnen inderdaad wel een rol spelen bij de gegrondheid van de aanvraag, maar vormen geen beletsel om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. De Raad merkt ten overvloede nog op dat de contradictie die de verzoekende partijen lezen in de motieven van de bestreden beslissing over de gezinsband met hun meerderjarige kinderen in Armenië en de familieleden in België, geen contradictie uitmaakt. Nergens motiveert de verwerende partij immers dat de verzoekende partijen nog een gezin zouden uitmaken met hun meerderjarige kinderen in Armenië. Zij stelt echter dat uit het feit dat zij nog meerderjarige kinderen in Armenië hebben, blijkt dat zij wel degelijk nog banden hebben met hun herkomstland. Dit blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen maken verder niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou gemotiveerd hebben dat er van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partijen en de meerderjarige broer en zus, geen sprake is.

De verzoekende partijen stellen verder dat de verwerende partij ondoordachte conclusies heeft getrokken en een verkeerde interpretatie heeft gemaakt van de voorgelegde medische attesten. De ziekte en de behandeling ervan maakt volgens de verzoekende partijen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit.

De bestreden beslissing bevat ook omtrent de medische toestand van de verzoekende partij uitgebreide motieven:

“Mevrouw beroept zich op haar medische toestand als buitengewone omstandigheid. Zij haalt aan dat zij ziek is en hier al jaren behandeld wordt en tal van medicamenten zou nemen. Zij kan niet vliegen omwille van claustrofobie en paniekaanvallen. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest d.d. 21.12.2018 van Dr. Hershko en een schrijven van dr. Hershko d.d. 02.08.2018. Echter, we merken op dat de medische problematiek van betrokkene reeds herhaaldelijk onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden omdat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat reizen afgeraden wordt, er blijkt wel uit dat betrokkene vliegangst heeft maar niet dat reizen onmogelijk of afgeraden wordt. Bovendien merken we op dat er andere manieren zijn om te reizen dan met het vliegtuig. Zij haalt aan dat een verwijdering uit haar gewone habitat en de stress die daarmee gepaard zou zijn nefast zouden zijn voor haar gezondheid. Dit blijkt echter niet uit de voorgelegde attesten. Het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door het nodige bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat de moeder van mevrouw in België overleden is en begraven en dat mevrouw het graf regelmatig zou bezoeken. Echter, het argument dat haar moeder in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien ze steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van haar moeder periodiek te komen bezoeken. Betrokkene haalt aan dat het gemis van haar overleden moeder haar teveel zou worden. Echter, haar moeder is overleden in 2009. We mogen dan ook aannemen dat betrokkene na tien jaar een plaats heeft kunnen geven aan dit verlies en het daarmee gepaarde verdriet. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt niet dat er sprake is van pathologische rouw. Dit houdt in dat het om een normaal rouwproces gaat waarin we toch mogen veronderstellen dat dit na tien jaar niet meer leidt tot onherstelbare schade. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” en “Betrokkenen beroepen zich in dit kader nogmaals op de claustrofobie van mevrouw en op het feit dat zij niet in een vliegtuig durft. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt wordt in het voorgelegde medisch attest niet vermeldt dat reizen afgeraden wordt en bovendien bestaan er verschillende transportmogelijkheden buiten het vliegtuig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat werd aangehaald dat de verzoekende partij niet kan vliegen omwille van claustrofobie en paniekaanvallen, maar dat de medische problematiek van betrokkene reeds herhaaldelijk onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en niet werd weerhouden omdat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Dit blijkt inderdaad uit het administratief dossier, en wordt overigens door de verzoekende partijen niet betwist. Verder blijkt volgens de verwerende partij uit de voorgelegde attesten niet dat reizen afgeraden wordt. Er blijkt volgens de verwerende partij wel uit dat betrokkene vliegangst heeft maar niet dat reizen onmogelijk of afgeraden wordt. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet. Zij geven weliswaar een andere interpretatie aan de vermeldingen in de medische attesten, maar het blijft niet betwist dat over deze aandoeningen in het verleden reeds werd beslist dat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat nergens vermeld staat dat de verzoekende partij niet zou kunnen reizen. Bovendien heeft de angst van mevrouw haar niet weerhouden om naar België te reizen, zodat het niet onredelijk is om van mevrouw te verwachten dat ze de reis van België naar Armenië zou kunnen ondernemen. Het hebben van vliegangst, of het hebben van andere angsten houdt immers geen onmogelijkheid tot reizen in. De verzoekende partijen maken het tegendeel niet aannemelijk.

Het motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen een visum kort verblijf kunnen aanvragen om het graf van de moeder van de verzoekende partij te bezoeken, evenals het motief dat het niet gaat om een pathologische rouw, betwisten de verzoekende partijen in het geheel niet. Dit blijft dan ook overeind. In zoverre zij stelt dat er wel sprake is van depressie en gevaar op zelfdoding, blijkt nergens uit het neergelegde medische attest waarnaar zij verwijst, dat dit gelinkt zou zijn aan de dood van haar moeder en het gegeven dat zij in België begraven werd. Ook op dit punt maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Tenslotte stellen de verzoekende partijen dat het juist de essentie van de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt aan te tonen waarom het voor hen bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in Moskou. Zij stellen dat dat voor hen zo is omdat er geen Belgische ambassade in Armenië is, dit een verre reis is, zij bij niemand terecht kunnen, zij er geen inkomen hebben, en zij de kosten van een reis en overnachtingen niet kunnen dragen. Zij zeggen dat louter motiveren dat dit voor andere Armeniërs ook geldt, niet opgaat. Zij hebben misschien wel de nodige middelen, geen medische

problemen, enz. Waar de verwerende partij motiveert dat geen bewijzen werden voorgelegd van de problemen, stellen de verzoekende partijen dat dit uit het dossier blijkt. Zij zijn immers al jaren illegaal, en konden in die periode niet officieel werken, hadden geen arbeidskaart of beroepskaart, en bovendien is de verzoekende partij ziek.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met de loutere bewering dat uit het feit dat zij al jaren illegaal in België verblijven, dat de verzoekende partij ziek is, en dat zij hier niet kunnen werken, niet aannemelijk maken dat hieruit onomstotelijk blijkt dat zij over onvoldoende financiële middelen zouden beschikken of dat de verzoekende partij te ziek zou zijn om de reis van Armenië naar Moskou te maken. De verwerende partij motiveert op dit punt in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland, maar dat zij daar bij niemand terecht zouden kunnen en dat zij er geen inkomen hebben. Echter, betrokkenen leggen hiervan geen bewijzen voor. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij in Moskou bij niemand terecht kunnen en er niet over inkomsten beschikken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.” en “Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij de kosten van een reis naar Moskou en overnachtingen aldaar niet kunnen dragen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien maken betrokkenen het niet aannemelijk dat zij niet kunnen rekenen op de hulp van hun familieleden in Armenië (met name hun beide kinderen) of hun familieleden in België (de broer en zus van mevrouw). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Zoals de verwerende partij opmerkt hebben de verzoekende partijen zowel familie in Armenië, als in België en tonen zij op geen enkele wijze aan dat zij niet op hun hulp kunnen rekenen. De verzoekende partijen maken met hun loutere beweringen niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In hun tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht, en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partijen lichten hun tweede middel als volgt toe:

“

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de

grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, artikel 3 EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-3831 13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

De bestreden beslissing stelt niets omtrent artikel 74/13.

Er wordt geen rekening gehouden met de ernstige psychologische toestand van de verzoekster, wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Er werd tevens geen rekening gehouden met de verregaand integratie van de verzoekers, meer bepaald het professioneel leven/kansen van de verzoeker, beschermd door artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoekers gehoord zouden zijn geweest hadden zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de inhoud van het tweede middel blijkt dat dit gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. In de bespreking van het tweede middel wordt naar deze beslissingen verder verwezen als 'de bestreden beslissingen'.

In hun tweede middel stellen de verzoekende partijen, naast een theoretische uiteenzetting, dat de bestreden beslissingen niets stellen omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt volgens hen geen rekening gehouden met de ernstige psychologische toestand van de verzoekende partij, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Er werd volgens de verzoekende partijen tevens geen rekening gehouden met de verregaande integratie van de verzoekende partijen, meer bepaald het professioneel leven en de professionele kansen van de verzoekende partijen, beschermd door artikel 8 van het EVRM. Wanneer zij gehoord zouden zijn geweest hadden de verzoekende partijen volgens hen de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden dan tot een andere beslissing kunnen leiden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing uitgebreide motieven bevat over het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Artikel 74/13 houdt op zich geen formele motiveringsplicht in en het volstaat dan ook dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de elementen bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt duidelijk uit de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen maken een schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissingen steunen op bepalingen die een

omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissingen wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden akte is een bezwarend besluit en kan de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De verzoekende partijen wendden het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aan ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, en hier dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in *casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu gaan de verzoekende partijen er aan voorbij dat het bevel werd getroffen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partijen hebben naar aanleiding van hun aanvraag alle feitelijkeheden kunnen uiteenzetten waarom zij van oordeel zijn dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. In hun verzoekschrift brengen zij geen andere elementen aan, zodat er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat zij gehoord zijn. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partijen zich in hun betoog beperken tot een louter theoretische uiteenzetting en de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat overigens geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. De verzoekende partijen blijven echter in gebreke de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden bevelen leiden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU